

Arrest

nr. 307 382 van 28 mei 2024
in de zaak X / II

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat R.-M. SUKENNIK
Florencestraat 13
1000 BRUSSEL

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie.

DE VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X die verklaart van Congolese (D.R.C.) nationaliteit te zijn, op 3 november 2023 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de Staatssecretaris voor Asiel en Migratie van 11 september 2023 *“tot intrekking van het verblijf”*.

Gezien titel I bis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 26 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 26 maart 2024.

Gehoord het verslag van kamervoorzitter J. CAMU.

Gehoord de opmerkingen van advocaat H. VAN NIJVERSEEL, die loco advocaat R. SUKENNIK verschijnt voor de verzoekende partij, en van advocaat S. VAN ROMPAEY, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

De verzoekende partij, met Congolese nationaliteit, betrad op 20 januari 2009 het Belgisch grondgebied en diende een aanvraag verklaring tot inschrijving als EU burger in als werknemer op 29 januari 2009. Zij legde ter ondersteuning van deze aanvraag een Frans paspoort voor met nummer 08AC06296 en een bewijs van haar tewerkstelling bij de firma B. SPRL.

Op 29 januari 2009 werd aan de verzoekende partij een verklaring van inschrijving afgeleverd. Deze werd vervangen door een E kaart op 17 maart 2009. Na het aanvragen van een duurzaam verblijfsrecht op 10 maart 2014, werd zij op 25 augustus 2014 in het bezit gesteld van een E+ kaart. In juni 2019 werd de dochter van de verzoekende partij, K. K. M. geboren.

Op 20 september 2022 wordt de Dienst Vreemdelingenzaken in kennis gesteld door het Consulaat-generaal van Frankrijk in Brussel dat de verzoekende partij op frauduleuze wijze haar Franse paspoort had verkregen door een valse Franse geboorteakte voor te leggen. Het Consulaat-generaal is overgegaan tot het ongeldig maken van de Franse identiteitsdocumenten van de verzoekende partij en van haar dochter en heeft het

openbaar ministerie in Nantes gevraagd om de Franse geboorteakte van het kind K. K. te annuleren. Zij hebben de verzoekende partij 9 augustus 2022 uitgenodigd haar geldig Frans paspoort (met nummer 18EF61874, afgeleverd op 2 augustus 2018) terug te sturen.

De verzoekende partij werd op 18 juli 2023 uitgenodigd aan de hand van een aangetekend schrijven om aan de verwerende partij alle dienstige documenten en elementen aan te brengen waarvan zij wenste dat de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte was voor het nemen van een verblijfsrechtelijke beslissing. De verzoekende partij ontving deze brief en antwoordde via haar raadsman op 21 augustus 2023.

Op 11 september 2023 wordt aan de verzoekende partij een beslissing tot intrekking van verblijf afgeleverd.

Het betreft de bestreden beslissing, en ze is als volgt gemotiveerd:

“Artikel 74/20 § 2 van de wet van 15.12.1980: Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf. Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.

Betrokken vreemdeling kwam op 20.01.09 aan in België en diende een aanvraag verklaring tot Inschrijving als EU burger in als werknemer op 29.01.2009. Hij legde ter ondersteuning van deze aanvraag een Frans paspoort voor met nummer 08AC06296 en een bewijs van zijn tewerkstelling bij de firma B. SPRL. Op 29.01.09 werd hem een verklaring van inschrijving afgeleverd. Deze werd vervangen door een E kaart op 17.03.09. Na het aanvragen van een duurzaam verblijfsrecht op 10.03.14 werd hij op 25.08.14 in het bezit gesteld van een E+ kaart.

Op (...)2019 werd zijn dochter K., K. M. geboren.

Op 20.09.22 wordt de Dienst vreemdelingenzaken in kennis gesteld van door het Consulaat-Generaal van Frankrijk in Brussel dat de betrokkene op frauduleuze wijze zijn Franse paspoort had verkregen door een valse Franse geboorteakte voor te leggen. Volgens deze geboorteakte was hij uit een Franse moeder geboren in Saint- Maurice, Réunion, dus op Frans grondgebied. Deze fraude was aan het licht gekomen nadat hij de Belgische geboorteakte van zijn dochter K., K. M. wilde laten overschrijven door de Franse diplomatieke diensten in België. Zij namen op dat moment contact op met de gemeentelijke administratie van Saint-Maurice. De gemeente heeft geantwoord dat hij in hun registers van burgerlijke stand niet voorkwam en de geboorteakte dus een vals document was.

De betrokkene heeft dus een met fraude behept identiteitsdocument voorgelegd bij zijn aanvraag verklaring tot inschrijving als EU burger Dat het voorgelegde Franse paspoort authentiek was doet niets af aan het feit dat het fraudeleus was verkregen en er dus voor hem dus geen wettelijke grond was om het in zijn bezit te hebben noch om het rechtsgeldig te gebruiken in België voor het verkrijgen van een verblijfsrecht. De betrokkene heeft met andere woorden zijn verblijfsrecht in België door fraude bekomen.

De werkelijke identiteit en nationaliteit van de betrokkene blijkt volgens zijn vervallen paspoort van de Democratische Republiek Congo K., I. O. °(...)1967 te Kinshasa te zijn. Het Consulaat-Generaal is overgegaan tot het ongeldig maken van de Franse identiteitsdocumenten van de betrokkene en van zijn dochter en heeft het openbaar ministerie in Nantes gevraagd om de Franse geboorteakte van het kind K., K. te annuleren. Zij hebben hem 09.08.2022 uitgenodigd zijn geldig Frans paspoort (met nummer 18EF61874, afgeleverd op 02.08.18) terug te sturen.

De betrokkene werd op 18 07.23 uitgenodigd aan de hand van een aangetekend schrijven om ons alle dienstige documenten en elementen aan te brengen waarvan hij wenste dat de Dienst vreemdelingenzaken op de hoogte was voor het nemen van een verblijfsrechtelijke beslissing. Hij ontving deze brief en we ontvingen een uitgebreide bundel van zijn advocaat op 21.08.2023.

Hierin staat uitgelegd dat de betrokkene (wellicht in 2007) vanuit de Democratische republiek Congo naar Frankrijk kon vluchten op het moment dat hij er werd gezocht door politie en veiligheidsdiensten, omdat hij een visum kort verblijf (multiple entries) in zijn paspoort had. Hoe en waarom hij dit visum had verkregen wordt niet uitgelegd. Eens veilig in Frankrijk werd hem aangeraden een verzoek om internationale bescherming in te dienen, maar mijnheer wenste zo vlug mogelijk te vertrekken naar de Republiek Congo om in Brazzaville zijn gevangenen genomen vrienden te bevrijden. Hij kreeg hulp van een vrouw met contacten in

het gemeentehuis van Mans (préfecture Sarthe). Dit gemeentehuis gaf hem vervolgens een Frans paspoort af, waarop zijn geboorteplaats verkeerd stond. Hij legt uit dat hij de foute geboorteplaats had opgemerkt maar de afgifte van dit paspoort begreep als een gebaar ter goeder trouw van de Franse overheid gezien zijn activiteiten als mensenrechtenactivist. Met dit paspoort ging hij naar Brazzaville voor zijn reddingsmissie en keerde hij naar Frankrijk terug. Kort nadien, in januari 2009 schreef hij zich op basis van dit document in België in.

In het schrijven van de advocaat (p 4) wordt het aldus verwoord: "...Monsieur K. a par la suite reçu son passeport français... mais remarquera ensuite que toutes les informations le concernant étaient correctes sauf son lieu de naissance. Cet élément l'a directement surpris puisqu'il n'avait remis aucun acte de naissance. Il n'a en effet jamais remis le moindre faux document à la mairie. Monsieur K. était à cette période-là relativement connu en France en raison de son activisme politique et en tant que président d'une association de défense des droits de l'homme en contact avec de nombreuses organisations et associations internationales. Par conséquent, si le faux lieu de naissance avait été fourni par Monsieur K., la mairie s'en serait directement rendu compte. Il est évident qu'à ce moment-là, le requérant a seulement cru de bonne foi qu'il s'agissait d'une aide volontaire du gouvernement français afin qu'il puisse mener sa mission à bien. En effet, le requérant a légitimement cru que le gouvernement français avait aidé à la délivrance de ce vrai 'faux passeport' français pour qu'il puisse repartir et continuer sa mission de sauvegarde des droits de l'homme. ..."

Samengevat begrijpen we uit het verhaal dat de betrokkene wel beseftte dat hij een authentiek paspoort op valse gegevens in zijn bezit had maar dat hij meende dat dit een opzet van de Franse overheid was die hem wou helpen gezien zijn activiteiten als mensenrechtenactivist.

De redenering dal 'gezien zijn bekendheid' het Franse gemeentebestuur meteen zou geweten hebben dat de geboorteplaats fout was had hij zelf de geboorteakte voorgelegd maar de gemeente er anderzijds niets van maakte nu de akte door een derde werd voorgelegd (hoe dat ook al zou kunnen), of als deus ex machina ginds in zijn dossier verscheen, is volledig krom. Het is een poging om de frauduleuze handeling an sich, met name het voorleggen van de valse geboorteakte in een Frans gemeentehuis, niet aan hemzelf toe te schrijven en zo aan te tonen dat hij niet zelf heeft gefraudeerd. Hij laat het uitschijnen dat de Franse staat, of minstens een Franse ambtenaar, de afgifte van het paspoort zo geregeld heeft zonder hij hierom had gevraagd. Deze redenering is daarnaast nog dienstig om zich te kunnen beroepen op zijn geloof in de intenties ter goeder trouw van de Franse overheid. Het beeld van goedgegelovige naïeveling dat aldus wordt opgehangen komt niet overeen met de verdere karakterschets van de betrokkene als mensenrechtenactivist, een man die voor commissies van de VN verschijnt en die een publicatie op zijn naam heeft in samenwerking met de huidige eerste minister van de Republiek Congo.

Daarenboven, gesteld dat we toch in deze redenering meegaan, moeten we vaststellen dat ze geenszins uitlegt hoe dit alles de in België gepleegde fraude goed praat. Immers, eens zijn dringende reddingsmissie in Brazzaville er op zal had hij het paspoort aan de Franse staat kunnen teruggeven, haar dankend voor de waardevolle medewerking waarna hij onder zijn werkelijke identiteit Frankrijk om internationale bescherming had kunnen verzoeken. Dat heeft hij niet gedaan. In tegendeel is hij met zijn frauduleus verkregen paspoort naar België gekomen om er een verblijfsrecht te vragen onder een valse identiteit. Veelzeggend is hier dat het in de stukkenbundel volledig stil blijft over de reden van zijn komst naar België in januari 2009.

De voorgelegde documenten werden bijgevoegd om de verwarrende omstandigheden waarin het Franse paspoort werd afgegeven op 28.01.2008 te schetsen en om zijn activiteiten als mensenrechtenactivist te illustreren. De stukken van het ANADDEM-F gericht aan het UNHCR dateren van 2003, de communicatie met Amnesty international dateert van 2004, het boek werd gepubliceerd in 2007, de communicatie met FIDH (Fédération international pour les droits humains) en de procureur generaal van Versailles van 2008. Ze roepen de vraag op over zijn werkelijke identiteit. Hij had eerder gesteld dat alle gegevens op zijn Franse paspoort juist waren behalve de geboorteplaats en de nationaliteit. Toch verwijzen verschillende documenten naar K., O. en niet naar K., I. O. zonder dat het verschil in voornamen wordt gedeut. Enkel de brief van de Belgische federale politie is aan K., I. gericht.

Als we in de premisse meegaan dat K., O. en K., I. O. één en dezelfde persoon zijn dan geven deze stukken nog steeds geen informatie over zijn huidige banden met zijn land van herkomst. Deze banden worden ook in het begeleidend schrijven slechts summier geschetst en enkel in het kader van de onmogelijkheid om terug te keren naar de Democratische Republiek Congo. Zijn activisme ligt aan de oorzaak van deze onmogelijkheid gezien hij er op heden nog steeds gezocht wordt omdat de huidige president banden heeft met oud-president Kabila. Deze claim wordt verder niet ondersteund.

Verder worden de familiale banden in België met zijn partner en hun dochter aangehaald. De verblijfstitels van partner en kind en de geboorteakte van het meisje liggen voor. Hij heeft zijn partner hier leren kennen,

het kind is hier geboren en heeft hier steeds gewoond. Het gezinsleven speelt zich dus in België af. Zijn partner genoot een verblijfsrecht dat los stond van het zijne. Zijn partner en zijn dochter zijn intussen sinds 28.08.2023 Belg. Het is in deze context niet opportuun om aan de betrokkene een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. Door, geen bevel om het grondgebied te verlaten blijft de gezinscel behouden en worden de hogere rechten van het kind niet geschaad. Anderzijds zou een beslissing om zijn frauduleus verkregen verblijfsrecht als EU-onderdaan niet in te trekken (zoals door de advocaat gevraagd) het kind voor altijd binden aan de fraude door de betrokkene gepleegd. Er dienen nog meer stappen te worden gezet in haar belang. Zo heeft hij haar immers onder een valse identiteit erkend waardoor zij juridisch niet van hem afstamt zolang de Belgische aktes niet werden verbeterd. Het staat het gezin vrij te kiezen hoe ze het gezinsleven organiseert na deze beslissing. Indien de betrokkene er voor kiest om op zijn werkelijke identiteit en nationaliteit en op een correcte juridische grondslag een verblijfsrecht aan te vragen zal deze beslissing slechts een tijdelijk ongemak inhouden, wat zeker in proportie staat met de door hem gepleegde fraude. De betrokkene wist immers van bij aanvang, of had moeten weten, dat hij nooit een legaal verblijf in België genoot onder een valse identiteit en nationaliteit.

Hij heeft niet geantwoord op onze vraag om zijn culturele en sociale banden met zijn land van herkomst te duiden. Omgekeerd liggen geen documenten of getuigenissen voor die zijn situatie in België zouden kunnen schetsen voor wat betreft zijn werkelijke graad van integratie in het Belgisch sociaal weefsel of zijn identificatie met de Belgische cultuur. Als een gevolg kunnen we ons wat dat betreft enkel baseren op de elementen in het administratief dossier om een afweging te maken zoals opgelegd door art 74/20 §2 van de vreemdelingenwet.

De betrokkene is in België bekend sedert januari 2009 en bekwam een verblijfsrecht als loontrekkende. Uit de databank van de Rijksdienst voor sociale zekerheid blijkt dat deze tewerkstelling voor lange periodes onderbroken werd. Zo heeft hij niet in loondienst gewerkt tussen 31.10.10 en 17.05.17 en opnieuw van 06.05.22 tot heden. Dit houdt enerzijds in dat deze beslissing geen arbeidscontract verbreekt en anderzijds dat onduidelijk is hoe hij in zijn levensonderhoud voorzorg van eind 2010 tot het voorjaar van 2017. Er blijkt niet dat hij in die periode als zelfstandig ondernemer een activiteit had opgestart. De onderbreking is zo lang dat, gezien het over een opgeleide vreemdeling gaat die één van de landstalen machtig is, kan getwijfeld worden of de betrokkene wel steeds in België verbleef. Wat er ook van zij, in ieder geval blijft het op het vlak van tewerkstelling in België stil in de stukken aangeleverd in het kader van het hoorrecht en is er geen reden om de vroegere tewerkstelling als reden te aanvaarden om het verblijfsrecht niet in te trekken. Immers is niet is aangetoond dat hij om een andere reden dan zijn voorgehouden Europese nationaliteit vrije toegang kreeg tot de Belgische arbeidsmarkt. Als een gevolg kan zijn tewerkstelling in België geen reden zijn tot het behoud van zijn verblijfsrecht gezien ze een gevolg is van dezelfde fraude. Het algemeen rechtsprincipe 'fraus omnia corrumpit' staat eraan in de weg dat de betrokkene uit bedrog een voordeel behaalt.

De betrokkene is 56 jaar oud en is sedert 2009 gekend in België. Hij heeft dus langer elders gewoond dan in België. Desalniettemin is 14 jaar een erg lange duur. Al wil dit niet zeggen dat hij sinds die datum onafgebroken in België verbleef. Zoals hierboven reeds vermeld is er een grote onderbreking in zijn tewerkstellen wat er op kan wijzen dat hij sporadisch in België verbleef tussen 2010 en 2017. Vanaf het voorjaar van 2017 lijkt het er wel op dat hij onafgebroken in België aanwezig was.

Dat de betrokkene een van de landstalen spreekt is niet voldoende om te kunnen spreken van een culturele verknochtheid aan België gezien de culturele banden veel breder worden geïnterpreteerd dan enkel de kennis van de landstaal en hij het Frans reeds machtig was voor hij naar België kwam. Het is daarnaast naïef te veronderstellen dat de loutere duur van een verblijf in België gelijk staat aan een duurzame integratie. Een duurzame verweving in de Belgische samenleving en met de Belgische cultuur loopt niet noodzakelijk recht evenredig met de duur van een verblijf in België. Veel hangt af van de inzet van het individu en het doel van diens aanwezigheid in België. Deze zaken moeten met andere woorden worden aangetoond en niet verondersteld.

Daar komt nog bij dat moet worden opgemerkt dat de betrokkene zowel de Belgische als de Franse overheid bedot heeft. De Franse overheid heeft het bedrog ontdekt en beëindigd door de Franse identiteitsdocumenten ongeldig te maken maar, zijn bedrog tov de Belgische overheid duurt tot op heden voort. Daar waar de advocaat ons verzekert dat hij pas in augustus vorig jaar door de Franse overheid in kennis werd gesteld van het feit dat hij geen Franse onderdaan is, ten volle beseft dat zijn Frans paspoort, identiteit en nationaliteit vals was, moet onze dienst vaststellen dat de betrokkene sindsdien geen enkele stap ondernomen om zijn verblijf in België te regulariseren. Hoe dit gedrag de goede intenties van de betrokkene tegenover de Belgische staat dient aan te tonen, laat slaan een vereenzelviging met de Belgische samenleving of cultuur, is een raadsel. De betrokkene heeft tot op heden geen stappen ondernomen bij de familierechtbank om de Belgische geboorteakte van zijn kind te laten verbeteren. Samengevat had hij kennelijk geen enkel bezwaar om zijn leven op basis van bedrog in België verder te zetten.

Uit dit gedrag kan geen respect worden afgeleid voor de Belgische wetten noch voor de samenleving die door deze wetten wordt beschermd. Het feit dat er geen enkel ander element voorligt dat op sociocultureel vlak in het voordeel van de betrokkene kan worden geïnterpreteerd (en dat niettegenstaande een verlenging van de termijn werd toegestaan om de documenten voor te leggen), staat ons niet toe af te wijken van de stelling dat de duur van zijn verblijf in België niet automatisch een neerslag kent in een socioculturele verbondenheid met België. Daarenboven mag niet vergeten worden dat het zich bedienen van een frauduleus verkregen paspoort in een administratieve procedure raakt aan de openbare orde.

Rekening houdend met het geheel van elementen in het dossier kan moeilijk geconcludeerd worden dat de hechtheid van zijn culturele en sociale bindingen met België die met zijn land van herkomst overtreffen. Als een gevolg kunnen de eventuele banden die hij wel heeft met België maar hij mogelijks niet heeft ingeroepen, niet beschouwd worden als een belemmering voor deze beslissing.

Uit het administratief dossier blijkt verder geen medische belemmering voor deze beslissing.”

2. Onderzoek van het beroep

2.1. In een enig middel voert de verzoekende partij de schending aan van artikel 61/1/5 van de wet betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen van 15 december 1980 (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen, van de materiële motiveringsplicht, van het evenredigheidsbeginsel, van het rechtszekerheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de artikelen 3 en 8 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden (hierna: het EVRM), en van artikel 7 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie (hierna: het Handvest).

De verzoekende partij licht haar enig middel als volgt toe:

“Première Branche

EN CE QUE la partie adverse adopte la décision querellée au motif que :

« Op 20.09.2022 wordt de Dienst vreemdelingenzaken in kennis gesteld van door het Consulaat-Generaal van Frankrijk in Brussel dat de betrokkene op frauduleuze wijze zijn Franse paspoort had verkregen door een valse Franse geboorteakte voor te leggen. Volgens deze geboorteakte was hij uit een Franse moeder geboren in Saint-Maurice, Réunion, dus op Frans grondgebied. Deze fraude was aan het licht gekomen nadat hij de Belgische geboorteakte van zijn dochter K., K. M. wilde laten overschrijven door de Franse diplomatieke dienst in België. Zij namen op dat moment contact op met de gemeentelijke stand niet voorkwam en de geboorteakte dus een vals document was.

De betrokken heeft dus een met fraude behept identiteitsdocument voorgelegd bij zijn aanvraag verklaring tot inschrijving als EU burger. Dat het voorgelegde Franse paspoort authentiek was doet niets af aan het feit dat het frauduleus was verkregen en er dus voor hem dus geen wettelijke grond was om het in zijn bezit te hebben noch om het rechtsgeldig te gebruiken in België voor het verkrijgen van een verblijfsrecht. De betrokkene heeft met andere woorden zijn verblijfsrecht in België door fraude bekomen”.

(...)

ALORS QUE la partie adverse se devait de prendre en considération tous les éléments du dossier ;

Et que notamment selon l'article 61/1/5 de la loi du 15 décembre 1980 :

« Toute décision de refus, de retrait, de fin ou de non-renouvellement d'une autorisation de séjour tient compte des circonstances spécifiques du cas d'espèce et respecte le principe de proportionnalité ».

Que la partie adverse estime que : « de redenering dat 'gezien bekendheid' het Franse gemeentebestuur meteen zou geweten hebben dat de geboorteplaats fout was had hij zelf de geboorteakte voorgelegd maar de gemeente er anderzijds van maakte nu de akte door een derde werd voorgelegd (hoe dat ook zou kunnen) of als deus ex machina ginds in zijn dossier verscheen, is volledig krom. Het is een poging om de frauduleuze handeling an sich, met name het voorleggen van de valse geboorteakte in een Frans gemeentehuis, niet aan hemzelf toe te schrijven en zo aan te tonen dat hij niet zelf heeft gefraudeerd. Hij laat het uitschijnen dat de Franse staat, of minstens een Franse ambtenaar, de afgifte van het paspoort zo geregeld heeft zonder hij hierom had gevraagd. Deze redenering is daarnaast nog dienstig om zich te kunnen beroepen op zijn geloof in de intenties ter goeder trouw van de Franse overheid. Het beeld van goedgegelovige

naïeveling dat aldus wordt opgehangen komt niet overeen met de verdere karakterschets van betrokkene als mensenrechtenactivist, een man die voor commissies van de VN verschijnt en die een publicatie op zijn naam heeft in samenwerking met de huidige eerste minister van de Republiek Congo”.

Traduction libre :

(...)

Que, contrairement à ce qu'atteste la partie adverse, il n'est pas incompatible que le requérant ait pu raisonnablement croire que les autorités françaises lui avaient délivré un vrai « faux » passeport avec le fait qu'il soit défenseur et activiste pour la sauvegarde des droits de l'homme ;

Qu'en effet, le requérant a pleine connaissance qu'habituellement, la délivrance d'un passeport (de façon générale) est une démarche administrative qui prend du temps puisqu'elle nécessite par exemple l'apport de certains documents, la fixation de rendez-vous etc.

Qu'in concreto, le requérant n'était pas considéré comme une personne lambda puisqu'il avait une certaine notoriété à cette période-là.

Qu'en effet, le requérant avait déjà fait parler de lui puisqu' :

- il était président de l'organisation Anaddem-F (organisation non gouvernementale de défense des droit de l'homme et de la femme),*
- il avait à cette période déjà envoyé un mémorandum à la vice-présidence à Kinshasa sur les réfugiés congolais du camp de Kimaza (Bas-Congo),*
- il avait déjà écrit et publié son livre intitulé « L'affaire des disparus du Beach de Brazzaville » ;*
- il était également connu pour son travail d'activiste et défenseur des droits de l'homme en collaboration avec Amnesty international section France,*
- Que de nombreuses vidéos et photos de lui se retrouvaient sur internet ;(
<https://www.google.com/search?q=kande+omer&oq=kande+omer+&aqs=chrome..69i57.8144j0j7&sourceid=chrome&ie=UTF-8> ; <https://www.youtube.com/watch?v=suXhvONKmqw>; etc ;*

Que par conséquent, il a pu raisonnablement croire que les autorités françaises aient bien voulu lui délivrer un passeport français rapidement en raison de son objectif de retour vers le Congo afin de sauver des vies humaines ;

Qu'en outre, bien que la délivrance du passeport se soit faite de façon rapide, la procédure pour obtenir le passeport s'est faite dans le cadre prévu à cet effet,

Qu'en effet, après son rendez-vous à la commune pour faire son passeport, Monsieur a reçu un code qui lui permettait de suivre à distance les étapes de la délivrance de son passeport ;

Qu'en outre, le requérant n'a jamais rencontré aucun problème pour voyager avec ce dernier ;

Qu'en effet, le requérant n'a rencontré aucun souci tant avec les autorités douanières françaises en partant vers le Congo qu'avec les autorités congolaises en arrivant au Congo (ni lors du voyage retour) ;

Que si le requérant avait su pertinemment qu'il était en possession d'un passeport frauduleux, il ne se serait objectivement pas rendu à la Mairie afin de le faire renouveler ;

Qu'en effet, il n'aurait pas pu prendre ce risque étant donné qu'il aurait pu se faire expulser vers le Congo pour cette raison ;

Qu'en outre, le renouvellement de son passeport a été fait sans le moindre souci ;

Que ce renouvellement a pu objectivement le conforter dans le fait qu'il s'agissait d'un vrai « faux passeport » ;

Qu'il est également important de souligner qu'à son retour en France, le requérant n'a reçu aucune convocation d'aucune autorité (commune, commissariat, etc) l'ordonnant de venir rendre son passeport;

Que dans ce contexte, le requérant a pu légitimement croire que le passeport lui avait bien été délivré de façon légale ;

Qu'il y a par conséquent suffisamment d'éléments qui lui ont permis de le rassurer quant au fait qu'il était en possession d'un passeport légal ;

Qu'il est par conséquent aisé de constater que la partie adverse n'a pas analysé l'intégralité de ses éléments et n'a donc pas pu les prendre considération ;

QUE la partie adverse ajoute : « daarboven gesteld dat we toch in deze redenering meegaan, moeten we vaststellen dat ze geenszins uitlegt hoe dit alles de in België gepleegde fraude goed praat. Immers, eens zijn dringende reddingsmissie in Brazzaville er op zat had hij het paspoort aan de Franse staat kunnen teruggeven, haar dankend voor de waardevolle medewerking waarna hij onder zijn werkelijke identiteit Frankrijk om internationale bescherming had kunnen verzoeken. Dat heeft hij niet gedaan”.

(...)

Que la partie adverse lui reproche donc dans un premier temps de ne pas avoir rendu le passeport aux autorités françaises une fois que sa mission était terminée et dans un deuxième temps, de ne pas avoir déclaré également aux autorités belges l'origine de ce passeport ;

Que la partie adverse ne prend pas en considération que le requérant n'a jamais été invité à aucun moment depuis son retour du Congo à se rendre à une commune, ou un poste de police afin de venir rendre son passeport ;

Que dans ce contexte, le requérant ne pouvait s'imaginer qu'il s'agissait d'un passeport délivré seulement dans le cadre de sa mission au Congo ;

Que le requérant n'allait pas se rendre de lui-même dans une commune, ou un poste de police pour rendre son passeport puisqu'il n'a reçu aucun avis, appel, ou convocation d'une quelconque autorité ;

Qu'en affirmant que le requérant aurait dû rendre son passeport, la partie adverse essaie de faire croire que le requérant aurait été invité à réaliser cette démarche et qu'il aurait par conséquent fraudé les autorités françaises en ne s'y rendant pas ;

Que par conséquent, si les autorités françaises lui avaient délivré le passeport dans le seul cadre de sa mission au Congo, elles l'auraient directement interpellé à son retour afin de le récupérer ;

Que le requérant n'est pas parti pendant une longue période (quelques mois), ce qui appuie le fait que les autorités françaises n'auraient pas pu oublier de lui solliciter de rendre son passeport à son retour ;

Que le requérant est resté en France pendant plus d'une année après son retour et qu'il n'a jamais rencontré le moindre soucis avec son passeport, mais qu'il n'a également jamais reçu pendant cette période une invitation ou une convocation à la police ou à la commune dans le cadre de son passeport ;

Que par la suite, la partie adverse affirme que: « In tegendeel is hij met zijn frauduleus verkregen paspoort naar België gekomen om er een verblijfsrecht te vragen onder een valse identiteit. Veelzeggend is hier dat het in de stukkenbundel volledig stil blijft over de reden van zijn komst naar België in januari 2009”.

(...)

Que comme explicité ci-dessus, le requérant a cru légitimement avoir obtenu un vrai « faux passeport » par les autorités françaises ;

Que dans ce contexte, il n'a pu avoir une intention de frauder les autorités belges puisqu'il n'était déjà pas au courant lorsqu'il était en France qu'il était en possession d'un faux passeport ;

Que le requérant n'aurait également pas pris le risque à l'époque de solliciter un titre de séjour en Belgique avec son passeport s'il savait pertinemment qu'il était falsifié ;

Que le requérant avait d'autres solutions pour régulariser sa situation ;

Qu'il aurait en effet pu demander une protection internationale à la Belgique qui ne lui impose pas de fournir un passeport ;

Qu'en effet à cette période (fin 2008-2009), le requérant savait qu'il ne pouvait plus retourner vers le Congo (si ce n'est pour se faire tuer) et qu'il allait devoir rester en Europe pour sa sécurité ;

Qu'il disposait dès lors du temps nécessaire pour solliciter une protection internationale (contrairement à 2007 où il a eu besoin d'une solution rapide pour retourner vers le Congo-Brazzaville) ;

Qu'en 2008-2009, il était ciblé en raison de son activisme pour la défense des disparus de Brazzaville ;

Qu'en effet, le requérant avait déjà publié son livre intitulé : « L'affaire des disparus du Beach de Brazzaville » ;

Qu'il était rentré en contact de nombreuses fois avec la vice-présidence chargé de la sécurité et de la défense à Kinshasa, avec le ministre des droits humains ;

Que son association (ANADDEM-F) dont il était président travaillait en collaboration avec les organismes internationaux tels que Amnesty International, Droit et Démocratie, Agir ensemble pour les droits de l'homme, Human Watch Right ;

Que le requérant pouvait prouver aisément cet activisme et ces différentes collaborations par de nombreuses preuves écrites (tous les documents déposés à l'Office des étrangers, les vidéos sur internet, les articles publiés également sur internet le concernant) ;

Qu'il avait donc beaucoup de chance d'obtenir le statut de réfugié ;

Qu'il n'a pourtant pas introduit cette procédure car il pensait raisonnablement et légitimement être déjà en possession d'un passeport français valable ;

Que la partie adverse n'a également pas pris tous ces éléments en considération dans son analyse ;

Deuxième branche

Qu'une telle motivation est complètement insuffisante au regard de ce qui a été exposé à la partie adverse ;

Que « Le devoir de minutie, qui ressortit aux principes généraux de bonne administration, oblige l'autorité à procéder à une recherche minutieuse des faits, à récolter les renseignements nécessaires à la prise de décision et à prendre en considération tous les éléments du dossier, afin qu'elle puisse prendre sa décision en pleine connaissance de cause et après avoir raisonnablement apprécié tous les éléments utiles à la résolution du cas d'espèce. » (CE, arrêt n° 192.484, 21 avril 2009) ;

Que « tout acte administratif doit reposer sur des motifs exacts, pertinents et admissibles lesquelles doivent résulter du dossier administratif établi au cours de la procédure d'élaboration de l'acte » ;

Qu'en effet, « selon les articles 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, la motivation dont chaque acte administratif doit faire l'objet consiste en l'indication, dans l'acte, des considérations de droit et de fait qui ont déterminé son adoption ; que cette motivation doit être adéquate, c'est-à-dire exacte, complète et propre au cas d'espèce » (CE, arrêt n° 185.724 du 19 août 2008 ; RG : A.179.818/29.933) ;

Que la partie adverse a violé ses obligations de motivation formelle et matérielle puisqu'il ne ressort pas de sa décision qu'elle a pris en considération tous les éléments de la cause ;

Que dans un premier temps, dans ladite décision, la partie adverse émet le doute quant à l'identité du requérant en présupposant que dans les documents remis par le requérant certains sont au nom de « K. O. » et d'autres au nom de « K. I. O. » et que par conséquent elle ne peut être certaine qu'il s'agit d'une même personne ;

Que toutefois, la partie adverse n'a réalisé aucun devoir d'instruction pour vérifier qu'il s'agissait de la même personne ;

Que pourtant, il relève de sa compétence d'instruire le dossier avec les documents et les informations qui lui ont été soumises lors de la demande à être entendu ;

Qu'en ayant effectué aucune instruction quant à cet élément, la partie adverse n'a pas pu motiver adéquatement en droit et en fait l'affirmation alléguée ;

Qu'en tout état de cause, la partie requérante invite Votre conseil à consulter la vidéo s'intitulant : « L'affaire des disparus du Beach serait-elle un complot contre D. S. N. ? » ;

Que dans cette vidéo, figure le requérant (en tant que président de l'Anaddem-F) sous le nom de « K. O. » ;

*Qu'il est aisé de constater qu'en comparant le passeport congolais du requérant (repris sous le nom de K. I. O.) et la vidéo reprise sur Youtube, il s'agissait de la même personne ;
Que si la partie adverse avait effectué des recherches, la partie adverse aurait pu aisément arriver à ce constat ;*

Que la motivation de la partie adverse est dès lors inadéquate et insuffisante en ce qu'elle remet en cause l'identité du requérant sans avoir réalisé aucune recherche quant à cette dernière ;

Que dans un deuxième temps, la partie adverse reproche à la partie requérante de ne pas avoir fourni suffisamment d'informations sur ses liens actuels et ses liens culturels avec son pays d'origine ;

Que pourtant, la demande à être entendu envoyée au requérant par la partie adverse invitait seulement le requérant à : « Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins-en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land u wordt de hand van dit schrijven uitgenodigd ons alle dienstige documenten en elementen over te maken die uw situatie (en die van uw minderjarig kind) schetsen en waarvan u wenst dat de Dienst vreemdelingenzaken op de hoogte is voor het nemen van haar beslissing. U gelieve eveneens uw werkelijke identiteit en nationaliteit te verwijzen a.d.h.v een geldig paspoort ».

(...)

Qu'il est aisé de constater que la partie adverse n'a à aucun endroit dans sa demande à être entendu invité le requérant à expliquer ses liens avec son pays d'origine ;

Qu'en tout état de cause, si elle souhaitait avoir des informations claires quant à ce sujet, elle aurait dû en faire la demande explicitement ;

Que la partie adverse ne peut se contenter de citer une base légale, soit l'article 74/20 de la loi du 15 décembre 1980 pour obtenir des informations ;

Que si la partie adverse souhaitait des informations concrètes quant aux liens culturels du requérant avec le Congo, elle aurait dû en faire la demande concrètement (comme elle l'a fait s'agissant des informations quant à son identité) ;

Que la partie adverse manque à son devoir de minutie en reprochant ce manque d'informations au requérant alors qu'aucune demande concrète n'a été formulée à aucun moment dans la demande à être entendu ;

Que la motivation de la partie adverse est dès lors inadéquate en ce qu'elle se fonde sur un élément qui ne peut être reproché au requérant puisqu'il n'avait pas connaissance du fait qu'il devait informer la partie adverse quant à ce ;

Que la partie adverse viole donc son obligation de motivation formelle consacré par l'article 2 et 3 de la loi du 29 juillet 1991 relative à la motivation formelle des actes administratifs, son devoir de minutie ainsi que le principe de bonne administration des actes administratifs ;

Que dans un troisième temps, la partie adverse affirme qu'il y a eu une interruption importante dans l'emploi du requérant entre 2010 et 2017 ;

Que par conséquent, le requérant a séjourné en Belgique de manière sporadique pendant cette période et ne peut justifier d'une intégration et attachement culturel à la Belgique ;

Que la partie adverse ne peut avancer ce type d'arguments alors qu'à nouveau aucune demande d'informations concrète concernant le travail de Monsieur K. en Belgique n'a pas été formulée ;

Qu'en tout état de cause, la partie requérante ne voit pas en quoi cet élément a un rapport avec ce qui lui est reproché, soit une fraude quant à son identité ;

Que si elle y voyait un lien, il lui revenait de demander explicitement des informations quant à l'emploi du requérant en Belgique pendant ces dernières années ;

Qu'en tout état de cause, si la demande avait été formulée, le requérant aurait pu aisément apporter suffisamment de preuves pour prouver qu'il n'a pas quitté la Belgique entre 2010 et 2017 ;

Qu'en n'ayant pas donné cette occasion de s'expliquer au requérant quant à cet élément, la partie adverse ne peut se prévaloir de cet élément pour retirer le séjour de Monsieur K. ;

Qu'en outre, l'argument de la partie adverse selon lequel elle ne peut se prévaloir du travail que le requérant a exercé parce qu'il découle d'un droit de séjour obtenu de manière frauduleuse n'est pas pertinent ;

Que refuser de prendre en considération le travail et les éléments d'intégration du requérant en raison de la prétendue fraude revient à appliquer le principe « *Fraus omnia corrumpit* » au requérant ;

Que le Conseil d'Etat nous a rappelé dans un arrêt n°221.430 du 20.11.12 que cet adage « ne peut être opposé qu'au coupable ou au complice de la fraude » ;

Qu'en raison de ce qui a été explicité dans la branche 1, il ne peut être reproché une fraude au requérant ;

Troisième branche

Qu'en retirant le séjour de Monsieur K., la partie adverse n'a pas pris en considération la vie familiale du requérant consacré par l'article 8 de la CEDH ;

Qu'à l'instar de l'article 7 de la Charte des droits fondamentaux de l'Union européenne, l'article 8 de la Convention européenne des droits de l'homme protège la vie privée et familiale de « toute personne ». Il est formulé en ces termes : « 1. Toute personne a droit au respect de sa vie privée et familiale, de son domicile et de sa correspondance. 2. Il ne peut y avoir ingérence d'une autorité publique dans l'exercice de ce droit, que pour autant que cette ingérence est prévue par la loi et qu'elle constitue une mesure qui, dans une société démocratique, est nécessaire à la sécurité nationale, à la santé publique, au bien-être économique du pays, à la défense de l'ordre et à la prévention des infractions pénales, à la protection de la santé ou de la morale, ou à la protection des droits et liberté de tous. ».

Que la notion de « vie privée » a été précisée dans la jurisprudence de la Cour Européenne des Droits de l'Homme :

« La Cour rappelle que la « vie privée » est une notion large qui ne se prête pas à une définition exhaustive (Sidabras et Džiautas c. Lituanie, nos 55480/00 et 59330/00, § 43, CEDH 2004-VIII). En effet, l'article 8 de la Convention protège le droit à l'épanouissement personnel (K.A. et A.D. c. Belgique, nos 42758/98 et 45558/99, § 83, 17 février 2005), que ce soit sous la forme du développement personnel (Christine Goodwin c. Royaume-Uni [GC], no 28957/95, § 90, CEDH 2002-VI) ou sous l'aspect de l'autonomie personnelle, qui reflète un principe important sous-jacent dans l'interprétation des garanties de l'article 8 (Pretty c. Royaume-Uni, no 2346/02, § 61, CEDH 2002-III). Si la Cour admet, d'une part, que chacun a le droit de vivre en privé, loin de toute attention non voulue (Smirnova c. Russie, nos 46133/99 et 48183/99, § 95, CEDH 2003-IX (extraits)), elle considère, d'autre part, qu'il serait trop restrictif de limiter la notion de « vie privée » à un « cercle intime » où chacun peut mener sa vie personnelle à sa guise et d'écarter entièrement le monde extérieur à ce cercle (Niemietz c. Allemagne, 16 décembre 1992, § 29, série A no 251-B). »

Que l'article 8 garantit ainsi la « vie privée » au sens large de l'expression, qui comprend le droit de mener une « vie privée sociale », à savoir la possibilité pour l'individu de développer son identité sociale. Sous cet aspect, ledit droit consacre la possibilité d'aller vers les autres afin de nouer et de développer des relations avec ses semblables (voir, en ce sens, Campagnano c. Italie, no 77955/01, § 53, CEDH 2006-V, et Bigaeva c. Grèce, no 26713/05, § 22, 28 mai 2009). » (Cour EDH, Özpinar c. Turquie, 19 octobre 2011). Il protège l'épanouissement et la réalisation individuelle.

Que l'article 8 CEDH impose à « l'autorité administrative de se livrer, avant de prendre sa décision, à un examen aussi rigoureux que possible de la cause ». La décision ayant pour effet de limiter la jouissance du droit à la vie privée et/ou familiale, ou pouvant porter atteinte à l'intérêt supérieur d'enfants, doit témoigner du « souci de ménager un juste équilibre entre le but visé et la gravité de l'atteinte au droit du requérant au respect de la vie privée et familiale » (termes empruntés à l'arrêt CCE n°139 759 du 26 février 2015).

Que le droit à la vie privée familiale impose aux autorités d'opérer une balance des intérêts, rigoureuse, qui tienne compte de l'ensemble des circonstances pertinentes, en particulier celles de nature à démontrer l'intensité des liens familiaux et l'impossibilité de mener la vie familiale dans le pays d'origine (voy. notamment en ce sens : B. RENAULD, T. BOMBOIS, P. MARTENS, « Existe-t-il un droit fondamental au regroupement familial à Strasbourg, à Luxembourg et à Bruxelles ? » in X., Mélanges en l'honneur de Michel Melchior, Bruxelles, Bruylant, 2010, p. 795 ; H. LAMBERT, « Family unity in migration law : The evolution of a more unified approach in Europe » in V. CHETAIL et C. BAULOZ (dir.), Research Handbook on International Law and Migration, Cheltenham, Edward Elgar Publishing, 2014, p. 204).

Que la marge de manœuvre conférée à l'État par la loi du 15 décembre 1980 ne peut donc pas être utilisée pour occulter les garanties fondamentales contenues à l'article 8 CEDH. Ces garanties balisent l'action de l'administration.

Qu'il convient de souligner que les garanties découlant de l'article 8 CEDH sont d'ordre public (voy. C.E. n°105.838 du 24 avril 2002 ; voy. également l'avis de l'Auditeur rendu dans l'affaire A.212.665/XI-20.211).

Qu'en l'espèce, Monsieur K. vit sur le territoire belge avec sa compagne depuis 2012 et sa petite fille, K. M. âgé de 4 ans pour qui sa présence est indispensable.

Que le centre de sa vie privée et familiale s'est construit en Belgique depuis plus de dix ans.

Qu'il est indéniable que la relation qu'entretient Monsieur K. en Belgique avec sa petite fille et sa compagne, tombent sous la protection de l'article 8 de la CEDH.

Que la partie adverse l'a reconnu en ne prenant aucune décision d'éloignement ;

Qu'en effet, il ressort de la jurisprudence de la Cour européenne des droits de l'homme que le lien familial entre des conjoints ou des partenaires, d'une part, et entre des parents et des enfants mineurs, doit être présumé (cf. Cour EDH, 21 juin 1988, Berrehab/Pays Bas, § 21 ; Cour EDH, 28 novembre 1996, Ahmut/Pays Bas, § 60).

Que la vie privée et familiale du requérant ne peut se poursuivre qu'en Belgique dès lors que la compagne du requérant se trouve en Belgique et qu'ils ont ensemble une petite fille âgée de 4 ans.

Qu'en outre, la petite fille du requérant et la compagne du requérant ont tous les deux la nationalité belge ;

Que bien que la partie adverse n'ait pris aucune décision d'éloignement, le requérant ne peut vivre sur le territoire belge sans titre de séjour puisque l'absence d'un titre de séjour implique l'interdiction d'exercer une occupation lucrative ;

Que cette interdiction de travail implicite entraîne de facto un traitement inhumain et dégradant car cela signifie qu'il n'a plus droit au travail et droit de subvenir aux besoins de sa famille ;

Que par conséquent, lui retirer son titre de séjour implique qu'il ne pourra plus vivre conformément à la dignité humaine ;

Que par conséquent, en retirant le titre de séjour du requérant, la partie adverse n'a pas tenu compte de ces éléments précités et viole l'article 3 et 8 de la CEDH ;"

2.2. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoend karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Een eenvoudige lezing van de bestreden beslissing toont aan dat deze omstandig gemotiveerd is. In de beslissing wordt duidelijk de juridische grondslag vermeld, met name artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet en worden de feitelijke elementen die aan de beslissing ten grondslag liggen duidelijk vermeld, zo het gegeven dat de verzoekende partij een met fraude behept identiteitsdocument heeft voorgelegd bij haar aanvraag verklaring tot inschrijving als EU burger. In de paragrafen volgend wordt specifiek opgesomd welke elementen tot deze vaststelling hebben geleid.

De in het verzoekschrift geuite kritiek toont overigens aan dat zij de motieven kent, zodat in casu het voornaamste doel van de formele motiveringsplicht is bereikt.

Er wordt geen schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 aannemelijk gemaakt.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De bestreden beslissing is genomen op grond van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet. Dit artikel bepaalt:

“(…)§ 2. Behoudens bijzondere bepalingen van de wet, kan de minister of zijn gemachtigde de machtiging of toelating tot verblijf, toegekend of erkend krachtens deze wet, intrekken wanneer de aanvrager, voor het verkrijgen van deze machtiging of voor de erkenning van deze toelating, valse of misleidende informatie of valse of vervalste documenten heeft gebruikt, of fraude heeft gepleegd of andere onwettige middelen heeft gebruikt die hebben bijgedragen tot het verkrijgen van het verblijf.

“Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van zijn verblijf in het Rijk alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst.”

De bestreden beslissing motiveert uitvoerig over de fraude en gaat hierbij in op de argumentatie aangewend door de raadsman in het schrijven van 21.08.2023, en houdt rekening met de specifieke omstandigheden van de verzoekende partij. De Raad stelt vast dat de verzoekende partij erkent dat het een echt “vals” paspoort betreft en dat zij zich ervan bewust was dat de geboorteplaats niet correct was. De advocaat van de verzoekende partij voert een heel betoog waarbij zij de rol van de verzoekende partij tracht te minimaliseren. Het verzoekschrift citeert de passages van de bestreden beslissing waarop zij zich beperkt tot het herhalen van haar feitelijke argumenten zoals opgelijst in het schrijven van 21.08.2023. Het loutere feit dat zij het niet eens is met de beoordeling gemaakt door de verwerende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing. Verzoekende partij beperkt zich tot het verschonen van de reden voor het feit dat zij gebruik heeft gemaakt van een echt “vals” paspoort, waarvan zij zich bewust was, maar hiermee toont ze helemaal niet aan dat er geen sprake is van fraude. Het weze herhaald dat de verzoekende partij wel degelijk wist dat de geboorteplaats niet correct was en dat het paspoort aldus een vals paspoort was. Bovendien beperkt zij zich tot een hele resem aan blote beweringen waarvoor zij niet het minste begin van bewijs bijbrengt. Hiermee brengt de verzoekende partij de gemotiveerde beslissing niet aan het wankelen.

Voorts stelt de verzoekende partij dat er twijfels worden geuit aangaande haar identiteit. Dienaangaande meent ze dat de verwerende partij geen grondig onderzoek heeft gevoerd. De Raad stelt vast dat er wel vraagtekens worden geplaatst bij de identiteit van de verzoekende partij, maar dat de verwerende partij haar redenering verder uitbouwt rekening houdend met de identiteit van de verwerende partij. Het betoog van de verzoekende partij kan niet leiden tot de nietigverklaring van de bestreden beslissing.

Voorts bekritiseert de verzoekende partij de motivering van de bestreden beslissing waarbij gesteld wordt dat zij geen informatie heeft bijgebracht betreffende haar banden met haar land van herkomst. Zij stelt dat de verwerende partij enkel informatie heeft opgevraagd betreffende haar gezinsleven.

Dienaangaande kan de verzoekende partij niet worden gevolgd. Uit de stukken van het administratief dossier blijkt dat de verzoekende partij op 18 juli 2023 werd aangeschreven en in dit schrijven wordt gesteld dat het onderzoek gebeurt op basis van artikel 74/20 van de Vreemdelingenwet, waarbij dit artikel wordt geciteerd. In dit geciteerd artikel staat:

“Wanneer de minister of zijn gemachtigde een dergelijke beslissing overweegt te nemen, houdt hij rekening met de aard en de hechtheid van de gezinsband van de betrokkene, met de duur van het verblijf in het Rijk, alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met zijn land van herkomst”. Verder in dit schrijven wordt gesteld “u wordt aan de hand van dit schrijven uitgenodigd om alle dienstige documenten en elementen over te maken die uw situatie (...) schetsen en waarvan u wenst dat de Dienst Vreemdelingenzaken op de hoogte is voor het nemen van haar beslissing.”

Deze brief is voldoende duidelijk. De verzoekende partij maakt niet aannemelijk dat de verwerende partij zich er niet toe kon beperken tot het vermelden van het toepasselijke artikel.

Ook op dit punt maakt de verzoekende partij de schending van de motiveringsplicht niet aannemelijk.

Voorts gaat de verzoekende partij in op de motivering van de bestreden beslissing waarbij wordt opgemerkt dat er belangrijke onderbrekingen zijn van werk. De verzoekende partij is van oordeel dat deze bemerking niet dienstig is in het kader van een intrekking tot verblijf omwille van fraude. Bovendien meent ze dat de verwerende partij zelf meer informatie had moeten opvragen.

Uit lezing van de motivering van de bestreden beslissing blijkt dat de onderbrekingen in werk niet worden aangewend om de fraude te motiveren, maar worden meegenomen in het kader van de elementen waarmee rekening dient te worden gehouden (meer bepaald “de duur van het verblijf in België”). Zo wordt aangestipt dat de verzoekende partij al een lange tijd in België verblijft, maar dat er lange periodes zijn zonder werk, zodat niet met zekerheid valt af te leiden of zij toen in België was, daarnaast wordt ook vastgesteld dat de verzoekende partij op heden niet werkt en dat er aldus geen arbeidsovereenkomst is die in het gedrang komt ten gevolge van de bestreden beslissing.

In een derde onderdeel voert verzoeker de schending aan van artikel 8 van het EVRM.

Dit artikel luidt:

“1. Een ieder heeft recht op respect voor zijn privé leven, zijn familie- en gezinsleven, zijn woning en zijn correspondentie.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan in de uitoefening van dit recht, dan voor zover bij de wet is voorzien en in een democratische samenleving noodzakelijk is in het belang van de nationale veiligheid, de openbare veiligheid of het economisch welzijn van het land, het voorkomen van wanordelijkheden en strafbare feiten, de bescherming van de gezondheid of de goede zeden of voor de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen.”

Met de bestreden beslissing wordt het verblijfsrecht ingetrokken. Er dient andermaal te worden vastgesteld dat de bestreden beslissing geen bevel om het grondgebied te verlaten bevat. Door een gebrek aan verwijderingsmaatregel is een schending van het gezins- en/of privéleven niet aan de orde en zijn de beschouwingen daaromtrent dus niet dienstig.

De bestreden beslissing stelt uitdrukkelijk:

“Door geen bevel om het grondgebied te verlaten blijft de gezinscel behouden en worden de hogere rechten van het kind niet geschaad. Anderzijds zou een beslissing om zijn frauduleus verkregen verblijfsrecht als EU-onderdaan niet in te trekken (zoals door de advocaat gevraagd) het kind voor altijd binden aan de fraude door de betrokkene gepleegd. Er dienen nog meer stappen te worden gezet in haar belang. Zo heeft hij haar immers onder een valse identiteit erkend waardoor zij juridisch niet van hem afstamt zolang de Belgische aktes niet werden verbeterd. Het staat het gezin vrij te kiezen hoe ze het gezinsleven organiseert na deze beslissing. Indien de betrokkene er voor kiest om op zijn werkelijke identiteit en nationaliteit en op een correcte juridische grondslag een verblijfsrecht aan te vragen zal deze beslissing slechts een tijdelijk ongemak inhouden, wat zeker in proportie staat met de door hem gepleegde fraude. De betrokkene wist immers van bij aanvang, of had moeten weten, dat hij nooit een legaal verblijf in België genoot onder een valse identiteit en nationaliteit.”

De verzoekende partij erkent dat er geen verwijderingsmaatregel werd genomen maar meent niettemin dat er een schending is van artikel 8 van het EVRM omdat ze omwille van de bestreden beslissing niet meer mag werken en zij aldus haar gezinsleven niet op een waardige manier kan verder zetten.

Ook op dit punt kan de verzoekende partij niet worden gevolgd. De bestreden beslissing houdt geen verwijderingsmaatregel in, hetgeen betekent dat de verzoekende partij het bestaand gezinsleven kan verder

zetten. Hierbij weze ook opgemerkt dat de verzoekende partij op heden niet is tewerkgesteld. Het betoog van de verzoekende partij is dan ook niet dienstig.

De verzoekende partij voert ook de schending aan van artikel 3 van het EVRM nu de bestreden beslissing tot gevolg zou hebben dat zij niet langer kan worden tewerkgesteld.

Artikel 3 van het EVRM bepaalt dat:

“(n)iemand mag worden onderworpen aan folteringen of aan onmenselijke of vernederende behandelingen of bestraffingen”.

Deze bepaling bekrachtigt een van de fundamentele waarden van elke democratische samenleving en verbiedt in absolute termen folteringen en onmenselijke of vernederende behandelingen, ongeacht de omstandigheden en de handelingen van het slachtoffer (vaste rechtspraak: zie bv. EHRM 21 januari 2011, M.S.S./België en Griekenland, § 218).

Vooreerst wordt erop gewezen dat met de bestreden beslissing geen uitspraak is gedaan over een verwijderingsmaatregel zodat de verzoekende partij geen schending van artikel 3 van het EVRM als dusdanig kan invoeren.

Daarenboven vereist artikel 3 van het EVRM dat de verzoekende partij doet blijken dat er ernstige en zwaarwichtige gronden aanwezig zijn om aan te nemen dat zij in het land waarnaar zij mag worden teruggeleid, quod non in casu, een ernstig en reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan foltering of mensonterende behandeling. De bescherming verleend via artikel 3 van het EVRM vindt immers slechts in uitzonderlijke gevallen toepassing. Diegene die aanvoert dat hij een dergelijk risico loopt, moet zijn beweringen staven met een begin van bewijs. Een loutere bewering of eenvoudige vrees voor onmenselijke behandeling op zich volstaat niet om een inbreuk uit te maken op voornoemd artikel.

In die zin kan de verzoekende partij er dan ook niet mee volstaan om voor het risico op schending van artikel 3 EVRM zonder meer op te werpen dat zij vreest niet aan de financiële behoeften van haar gezin te kunnen voldoen zonder tewerkstelling. Bovendien blijkt in de eerste plaats uit de bestreden beslissing dat het om een tijdelijke situatie gaat, nu de verzoekende partij haar verblijf dient te regulariseren op grond van legitieme documenten. Anderzijds volgt uit het administratief dossier dat de verzoekende partij maar liefst zeven jaar werkloos is geweest (tussen 2010 – 2017) en het onduidelijk blijft hoe zij tijdens deze periode in haar levensonderhoud voorzorg. Ook op heden blijkt de verzoekende partij werkloos.

Geenszins wordt een risico op schending van artikel 3 van het EVRM aannemelijk gemaakt.

In zoverre de verzoekende partij de schending van artikel 61/1/5 van de Vreemdelingenwet aanvoert merkt de Raad op dat deze bepaling onder het hoofdstuk Studenten valt. De verzoekende partij heeft geen verblijf als student verkregen en kan zich aldus niet dienstig op deze bepaling beroepen.

De verzoekende partij maakt met het voorgaande niet aannemelijk dat de bestreden beslissing werd genomen op grond van onjuiste gegevens, op kennelijk onredelijke wijze of met overschrijding van de ruime bevoegdheid waarover de verwerende partij beschikt.

Het middel is ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op achtentwintig mei tweeduizend vierentwintig door:

J. CAMU, kamervoorzitter,

K. VERHEYDEN, griffier.

De griffier, De voorzitter,

K. VERHEYDEN

J. CAMU